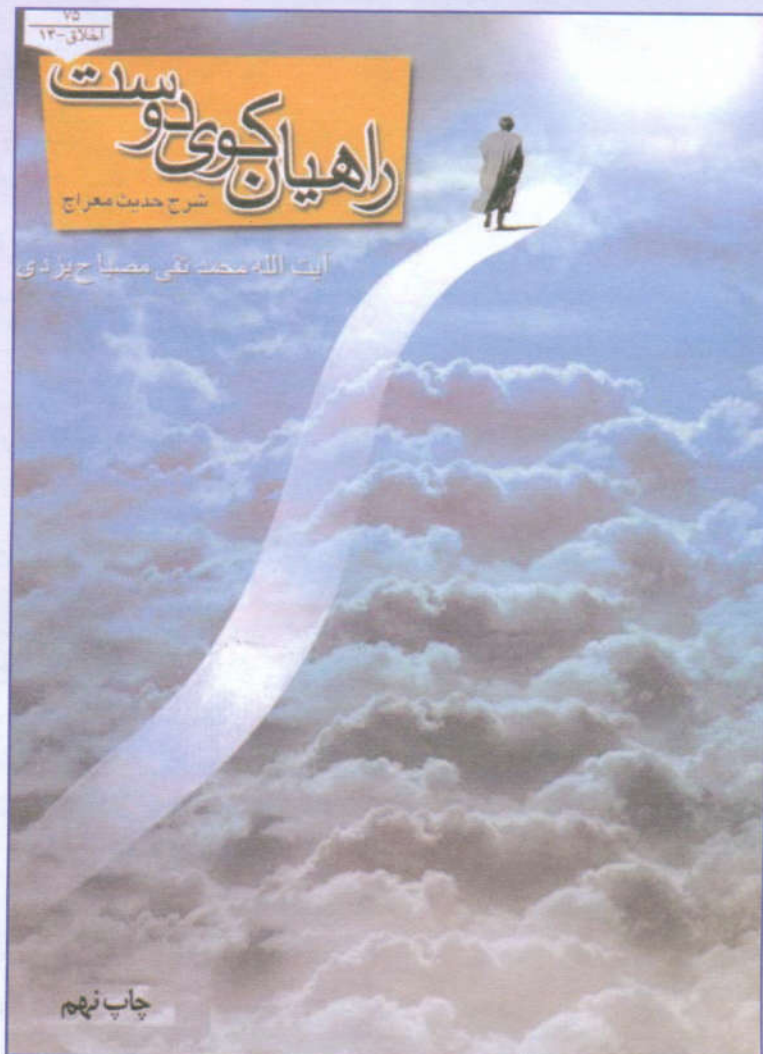

راهیان کوی دوست

مرتضی اهوز

حضرت آیت الله مصباح یزدی (مدظله العالی)

منشور محبت الهی

فرشتگان، با ستاره‌های لبخند، حضور نورانی‌اش را پاس می‌دارند، عرشیان، عاشقانه او را غرق شوق می‌کنند و نسیم روح افزای فردوس، او را در آغوش گرفته است. آسمان هرچه دارد برایش عیان می‌کند. این مسافر عرش است که هم‌گام با جبرائیل و هم‌نفس با دم قدسی خداوندی، آسمان‌ها را یکی‌یکی می‌پیماید تا این‌که پای به میعادگاه موعود می‌گذارد؛

جایی که حتی فرشتگان مقرب را نشانی نیست. اینک اوست و حضرت دوست؛ ناگاه، مخاطب زیباترین معشوق هستی می‌شود، دلش از شوق سرشار می‌شود و لبش از لبخند لبریز و ساغر سینه‌اش در می‌لعل او می‌جوشد و بی‌قرار می‌شود.

این حضرت دوست است که او را می‌خواند: یا احمد...!

راهیان کوی دوست، روایت شورانگیز پرگشودن به آسمان وصل، منشور محبت الهی و تذکرة‌ای برای عارفان است که سطر سطر آن، از عطر مهر موج می‌زند و در شور، احساس می‌پرکند. چراغی برای سالکان طریق عشق‌بازی است و دقتی دل‌آرا برای دلدادگان.

حضرت آیت‌الله مصباح یزدی در این نگاشته شیرین و روان، به شرح و توضیح حدیث شریف معراج پرداخته‌اند. ایشان با برشمردن نکته‌های عرفانی و اخلاقی و تبیین و تشریح آن‌ها، از آیه‌های نورانی قرآن نیز برای تصدیق و تفهیم موضوع بهره می‌برند و همراهان را یک‌سره در معنا رهنمون می‌شوند.

«بزرگ‌ترین لذت محب در این است که احساس کند محبوبش از او راضی و خشنود است. انسان وقتی به کسی محبت می‌ورزد، به این دل خوش است که رضایت محبوبش را نظاره کند؛ «والذین امنوا اشد حبا لله» و هرکس براساس ایمان به خدا به دیگران محبت داشته باشد و دیگری را به جهت عبودیت و بندگی او در برابر خدا و به سبب تقوا و پرهیزگاری‌اش دوست بدارد، باید به خود امیدوار باشد؛ چرا که محبت بندگان خدا و دوستان خدا، وسیله‌ای است که

انسان را به راه خدا می‌کشاند و آن‌چه او را از خدا و دوستان خدا دور می‌کند، باز می‌دارد.»

حضرت آیت‌الله مصباح یزدی ضمن بیان حقیقت توکل و نگرش قرآن درباره آن، منزلت توکل و رضایت به قضا و قدر الهی را شرح می‌دهند و سپس در شرحی شیوا، راه‌های رسیدن به محبت الهی و ویژگی‌های اولیای الهی را با عنایت به آن حدیث شریف، بیان می‌دارند.

«از ویژگی‌های بارز بندگان خالص و بندگان محبوب خداوند این است که پیوسته رضایت و جلب نظر الهی را می‌طلبند و همراه در تکاپوی تحصیل رضایت خداوند، گام‌های مثبت و ارزنده بر می‌دارند.»

اهمیت و ارزش نماز، لزوم دوستی و محبت به مستمندان، ویژگی‌های اهل دنیا، اوصاف اهل آخرت و... از جمله مباحثی است که ایشان در این نگاشته، به شرح و تبیین آن همت گماشته‌اند.

این کتاب که واگوی راه‌های رسیدن به حضرت دوست از کلام نورانی دوست است، در بیست درس تهیه و گردآوری شده و بارقه‌هایی از امید و شادمانی را به پویندگان محبت، هدیه می‌دهد و آنان را پله‌پله تا ملاقات خدا همراهی می‌کند.

«... تا دل انسان به دیگران مشغول است، نمی‌تواند پرواز کند؛ چرا که پایش بسته است؛ ولی وقتی با لطف خدا از محبت غیر، پاک شد، پرواز کردن برای او آسان می‌شود. اگر محبت به خداوند، جانشین محبت به دنیا شد، وقتی انسان از عبادت کار و انجام وظایف الهی‌اش فارغ شد و فراغت یافت که با دوستانش هم صحبت شود؛ آنگاه محور سخن او نیز خداوند خواهد بود و اگر انسان می‌خواهد بداند که در عمق دلش چه می‌گذرد و محبوب واقعی او کیست، بنگرد در هنگام فراغت به چه چیزی بیش‌تر توجه دارد.»